

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ 14 ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΤΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 528

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΎΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ. Ἡ Τέχνη μας.

Α. ΒΟΡΙΑΣ. Νέα ποιήματα.

Ν. ΓΙΑΝΝΙΟΣ. Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς (τέλος).

Ε. CLÉMENT. Ὁ «Ἀρχισυντάχτης» καὶ οἱ «Ἀπόγονοι».

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς προσφορῆς.

Δ. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Ad valorem

ΝΟΥΜΙΚΟΣ. Ὁ «Νουμάς» καὶ οἱ «νέοι».

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Θεατρικὲς σημειώσεις:

Ἀκτίνες Ν.—Μάριος Παλαιολόγος.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ (*)

1

Στὴν ὄχθη τοῦ Ἄργου ὁ Δάντες ἐμελέτα
ντυμένη σίγῃ ἐσένα, ὦ Πορτινάρη·
Κλαίει ὁ Πετρόρχης τῆς Ξανθῆς τὴ χάρη,
μὲ διαμαντένια δάκρυα, τὰ σονέτα.

Τῆ νύχτα τοῦ Μπετόβεν τὸ δοξάρι
γιὰ μὲ ἄγνωστη δὲν τρέμει Ἰουλιέττα ;
Δὲν ἀναψαν σὺς φλόγες σου, Φιαμμέττα,
τὰ λόγια γιὰ τὰ καὶν μὲ τόση χάρη ;

Ὡ Φιάμμα, Ἰουλία, Λάουρα, Βεατρίκη !
Ὡ σεῖς ὅπου γεννήκατε ἀπ' τὴν τύχη,
ἀθάνατος ἀγέρας, ἦχοι, σίγχοι,

τὸ Ἑλληνικὸ δαιμόνιο μὰ μέρα,
στὸ μάρμαρο, σ' ἀθάνατη μὰ Νίκη,
ἐνσάρκωσε ἓνα φύσημα τοῦ ἀγέρα !

(*) ΣΗΜ. τοῦ «ΝΟΥΜΑ». Μιά σειρά ἀπὸ σονέτα πέσανε στὰ χέρια τοῦ ποιητῆ Μαλακάση, πού εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς δώσει μερικά, ὅσα τυπώνουμε σὲ τοῦτες δύο τίς σελίδες. Ὁ ποιητὴς τους, πού ὑπογράφεται μὲ τὸ ψευτόνομα Α. ΒΟΡΙΑΣ, ζεῖ στὸ Τριέστι καὶ πρώτη φορὰ δημοσιεύει στίχους του.

2

Ἀπ' ὅλα ὅσα μὰ μέρα ἔχομε χτίση
τίποτα πιά, πιά τίποτα δὲ μένει...
Τῆς ἀπειρῆς ζωῆς π' ἔχομε ζήση
κ' ἡ θύμησι διαβαίνει θολωμένη.

Τὸ σπύτι τὸ παλιὸ τῶχον γκρεμίσῃ
Τῶχον γκρεμίσῃ οἱ βάρβαροι κ' οἱ ξένοι·
Γύρνα νὰ δῆς μὰ πέτρα πιά δὲ μένει...
... Καὶ τὸ σκυλί σου μ' ἔχει ἀλησμονήσῃ...

Ὡ μὴ θαρρῆς, ἀγάπη δακρυσομένη,
πὼς μόνο ἡ μαύρη λύπη ἔχει ἐπιζήση,
γιατὶ εἶναι πίκρες πὺδ γλυκὲς κ' ἀπὸ τὸ μέλι...

Μὰ—ὑστερα ἀπ' τὴ ζωὴ π' ἔχω σκορπίση,
τόση ψυχὴ καὶ δύναμη χαμένη—
ἡ πίκρα ἢ πὺδ πικρὴ, πὼς δὲ μὲ μέλει...

3

Τὸ βρόδι, σὺς στοές, σὰ περιστόλια,
θαροῦσες πὼς τὰ φῶτα τῶν χρωμάτων
μὲ τίς σκιὲς τῶν ἄσπρων ἀγαλμάτων
χορεῦαν μὰ πολύχρωμη καρδίλια....

Κ' εἶτανε, λές, ἡ ὄρα τῶν θανμάτων !
μὲ τ' ἄστρα κρεμασμένα ἀπάνω χίλια
σὰ διαμαντένια ἀκίνητα καντήλια
στὴν ἐκκλησία κόσμων ἀοράτων !

Κρουμένη παραμόρευεν ἐκείνη·
κ' ὅταν ἐναγαοῦσεν ἡ σελήνη
σι' ἄστροσπαρμένα κύματα τοῦ θόλου,

πειτώντας ἀπὸ μὰ πεσμένη στήλη,
φιλοῦσε κάποιου ἐρήβον τ' ἄσπρα χεῖλη,
τὰ χέρια κάποιου ἀρχαίου δισκοβόλου....

4

Κατέβαινε ἀπ' τὸν πύργο ἀσπροτυμένη
μ' ἓνα βελουδοπόρφυρο μανδύα,
περήφανη ἢ θεά, σὰ Βαλκυρία
λευκὴ μὲ φλόγες κόκκινες ζωσμένη.

Μαῦρο χτυπᾷ τὴ γῆ μ' ἀνησυχία
τὸ βάρβαρό της τ' αἶτι πὺδ προσμένει
διαβάζοντας μὰ δόλχρυσον ἱστορία,
στὰ κάγκελα τῆς πόρτας σκαλισμένη.